

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, a 15 de febrer de 2007

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY i M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- En data 30 de juliol del 2004 la representació processal de la Sra. R.C.E. i de les seves filles menors d'edat, C.R.C. i I.R.C. va formular demanda contra els senyors B.R.V., G.R.V. i R.R.V. sol·licitant que es dictés Sentència declarant hereves universals *ab intestat* del Sr. J.R.V. a parts iguals a les seves filles menors d'edat, I.R.C. i C.R.C., i usufructuària de la meitat de l'herència a la Sra. R.C.E., vídua del causant, establint que l'administració de l'herència corresponia a la mare de les menors en tant que aquestes no fossin majors d'edat, que es declarés nul i sense efecte testamentari el document de data 15 de desembre del 2002 per incapacitat del testador, subsidiàriament que es declarés nul i ineficax el citat document per manca dels requisits generals de forma testamentària, per absència de testimonis, per absència d'institució d'hereu i per manca del requisit d'atribució clara de la porció d'herència a cadascun dels hereus. Més subsidiàriament encara sol·licitava que es declarés que el document citat era tant sols vàlid com a codicil en relació als llegats que s'hi contenien, procedint-se a la seva adveració judicial pel procediment escaient i imposant la totalitat de les costes als defenents. Per altressí es demanava que, com a

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

mesura cautelar urgent, es nomenés administradora i representant de l'herència a la Sra. R.C.E.. Per un segon altressí es demanava l'emplaçament del Mgfc. Ministeri Fiscal, ja que es tractava de defensar els interessos de dos menors. Per un tercer altressí es sol·licitava subsidiàriament que, en el supòsit -que no era- que es donés valor testamentari al document de data 15 de desembre del 2002, es declarés que l'extrem que constava en el mateix, en el sentit que durant una generació les filles del causant haurien d'administrar tot els béns i tot el patrimoni conjuntament amb les millors condicions possibles, feia que el mateix esdevingués nul pels motius adduïts en el cos del escrit i, mitjançant l'últim altressí, es feia constar que els originals dels documents que s'adjuntaven a la demanda s'aportarien en el moment processal oportú prèvia demanda de la Batllia, ja que es trobaven a l'expedient de jurisdicció voluntària número J-0052-2/03.

II.- La representació processal dels senyors B.R.V. i G.R.V. van contestar a la demanda en data 15 d'octubre del 2004 sol·licitant que es declarés que el document manuscrit de data 15 de desembre del 2002 era vàlid com a testament hològraf i, subsidiàriament, com a codicil vàlid i més subsidiàriament encara com una manifestació de darreres voluntats vàlida o, com a mínim, que regia tant la modalitat d'administració de l'herència com el llegat i, en conseqüència, que es declarés hereves a les dues filles del causant per meitats, ja fos per testament o subsidiàriament per via de declaració judicial *ab intestat*, amb la disposició modal que haurien d'administrar el patrimoni objecte de l'herència de forma conjunta una generació, tot sense perjudici del dret de la vídua a gaudir de l'usdefruit vitalici de la meitat de l'herència i del dret a la legítima. Sol·licitaven igualment que es declarés que els tres germans i les dues filles del difunt eren beneficiaris d'un llegat, amb atribució d'una quarta part de l'import resultant per cada un dels tres primers i de la quarta part restant per a les dos últimes. En quan a les costes, sol·licitava que, en cas que el document objecte del present litigi fos considerat com a testament vàlid, com a codicil vàlid, o com manifestació de darreres voluntats vàlida, es condemnés a la demandant a totes les costes del procediment i, en el supòsit que no fos així, no es fes especial pronunciament respecte de les mateixes per no

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

existir cap temeritat processal en la oposició a la demanda.

III.- El Mgfc. Ministeri Fiscal va comparèixer en temps i forma evacuant els tràmits adients i les parts van formular oportunament els seus escrits de rèplica i dúplica reiterant els seus arguments.

IV.- L'Hble. Tribunal de Batlles va dictar Sentència en data 30 de juny del 2006 desestimant la demanda formulada per la representació processal de les Sres. R.C.E. i C.R.C. i I.R.C. contra els Srs. B.R.V. i R.R.V. i R.R.R. (com hereva de la difunta Sra. G.R.V.), declarant la validesa del document de data 15 de desembre del 2002 com a testament *parentum inter liberos* del difunt Sr. J.R.V. i declarant la seva parcial ineficàcia limitada a la deixa de llegats i prellegats que en el mateix s'ordenaven.

V.- En data 30 d'octubre del 2006 la representació processal de la Sra. R.C.E. i de les seves filles menors C.R.C. i I.R.C. formula recurs d'apel·lació contra la Sentència d'instància i, pels arguments continguts en les seves conclusions, demana que es dicti una nova Sentència establint que, perquè es declari l'eficàcia testamentària del document de data 15 de desembre del 2002, cal procedir a la seva adveració, acordant-se en tot cas per aquesta Sala civil per millor proveir la pràctica d'una prova pericial cal·ligràfica que determini l'autenticitat del document. Sol·licitant que en cas que l'adveració del citat document no acrediti que el mateix fou redactat pel Sr. J.R.V. procedeixi a declarar-lo sense cap eficàcia i per tant s'obri la successió *ab intestat*, declarant que les seves hereves són les seves filles menors i que la vídua és usufructuària de la meitat de l'herència i que en cas que s'acrediti l'autenticitat del citat document que es revoqui la Sentència d'instància declarant que el anomenat testament és nul i ineficaç i, per tant, cal procedir a la declaració d'hereus *ab intestat* en el sentit abans esmentat, amb la condemna en costes a la part adversa.

VI.- En la mateixa data presenta igualment recurs contra la Sentència d'instància la representació processal dels Srs. B.R.V. i R.R.R. i, pels arguments continguts en les seves conclusions, demana la seva

revocació sols en el sentit de declarar que el document de data 15 de desembre del 2002 és vàlid com a testament *parentum inter liberos*, però amb constitució vàlida d'una càrrega modal imposada a les cohereves, consistent en l'administració conjunta de tot el patrimoni durant una generació, confirmant la resta dels pronunciaments.

Ha actuat com a magistrat ponent la M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI.

FONAMENTS DE DRET

I.- Com a primer greuge contra la Sentència d'instància al·leguen les recurrents que aquesta resolució considera que el document de data 15 de desembre del 2002 ha estat redactat pel Sr. J.R.V., però que aquest no ha estat adverat i que per tal que fos eficaç com testament el Tribunal d'instància havia de comprovar la seva autenticitat i en cas positiu ordenar la seva protocol·lització amb la finalitat de conservació i expedició de còpies i que la conseqüència d'aquesta mancança, segons el seu parer, seria la nul·litat de la Sentència recorreguda. No obstant, per economia processal entén la recurrent que aquesta omisió es pot esmenar acordant per a proveir millor en aquesta alçada la prova d'una pràctica pericial cal·ligràfica del document anteriorment citat.

És cert que qualsevol persona interessada a fer valer un testament hològraf pot iniciar un procediment de jurisdicció voluntària davant la Batllia per tal que es reconegui la seva autenticitat i, ferm l'Aute que resolgui aquesta pretensió, es pot procedir a la seva protocol·lització, sense que existeixi cap termini fixat per fer-ho. No obstant, en el supòsit que s'hagi endegat un procediment judicial ordinari amb peticions més àmplies en el què es discuteixi sobre la validesa d'un determinat document com a testament hològraf és dins del mateix a on s'ha de constatar entre altres aspectes l'autenticitat del mateix, sense que sigui precis un procediment judicial específic per la seva adveració.

La recurrent retreu a l'Hble. Batlle que no hagi procedit a constatar l'autenticitat del document de data

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

15 de desembre del 2002 i, per aquest motiu, demana la seva nul·litat o que, per economia processal, es demani una prova cal·ligràfica en aquesta instància per a proveir millor. No obstant, la demandant i ara recurrent en cap moment al·lega en la seva demanda, ni al llarg del procediment, que el citat document no fos redactat pel Sr. J.R.V., ni demana prova cal·ligràfica sobre la seva autenticitat. En l'únic punt que es podria parlar d'una sol·licitud "implícita", com ella l'anomena, en aquest sentit és en l'apartat d) del petitum de la demanda, en el què es sol·licita "més subsidiàriament declarar el document de data 15 de desembre del 2002 vàlid com a codicil en relació als llegats que si contenen procedint-se a la seva adveració judicial pel procediment escaient" i aquesta petició, a més de ser subsidiària i sols per un cas concret, no demana que es verifiqui al procediment entaulat l'autenticitat del document, sinó que en el cas que es consideri vàlid com a codicil es procedeixi posteriorment a una adveració judicial.

D'altra banda, la demandada va sol·licitar en tràmit de proves (II Altra documental privada) que l'adversa lliurés a la Batllia el document manuscrit original redactat pel difunt Sr. J.R.V. i almenys una signatura original seva als efectes d'una eventual prova cal·ligràfica i a l'apartat (VI- Pericial cal·ligràfica) que es portés a terme aquesta prova, però sols en el supòsit que la Sra. R.C. no reconegués com sent del puny i lletra del seu difunt marit el document manuscrit en el que aquest disposava dels seus béns i la citada senyora en la confessió en judici (foli 335) no nega aquesta autenticitat, ja que respon a la primera pregunta del foli 229 "que podria ser la firma del Sr. J.R.V.". Per aquesta raó, no existint controvèrsia entre els litigants sobre l'autenticitat de la firma del document, ja que no es nega en cap moment la mateixa, l'Hble. Batlle va dictar Providència en data 31 de març del 2006 denegant encertadament la pràctica d'aquesta prova per innecessària (foli 434), sense que la demandant recorregués aquest pronunciament.

Per totes les raons esmentades cal considerar acreditada l'autenticitat del document redactat en data 15 de desembre del 2002, entenent que per aquest motiu no es pot defensar en aquest moment processal la seva ineficàcia i manca de valor com a testament *parentum*

inter liberos del difunt Sr. J.R.V. i que, per tant, no procedeix estimar la nul·litat per aquesta causa de la resolució recorreguda, ni entenem necessari sol·licitar per a millor proveir la pràctica d'una prova cal·ligràfica en aquesta instància.

II.- Reitera en segon lloc la recurrent el seu argument de la demanda en el sentit que el difunt Sr. J.R.V. no tenia la capacitat necessària per testar en el moment en el què va redactar el document de data 15 de desembre del 2002 i ho fonamenta en l'informe psiquiàtric elaborat pel Dr. J.C.J., en el fet que el Sr. J.R.V. patia la malaltia crònica de la Brucel·losis i que aquesta li havia causat trastorns molt importants i la consegüent ingesta de nombrosos medicaments que li van provocar ansietat, estant afectat a més per trastorns depressius i una situació tal que el va portar al suïcidi el dia després de redactar el document objecte del present litigi.

Per tal de donar resposta als arguments de la recurrent cal posar de relleu, en el mateix sentit que l'Hble. Batlle, que el Sr. J.R.V. no estava incapacitat en el moment de redactar l'escrit a on es contenen les seves darreres voluntats i per tant, sent major d'edat, s'ha de presumir la seva plena capacitat d'obrar i correspon al que la nega la prova de la seva inexistència, prova que ha de ser inequívoca i concloent. D'altra banda, per respecte al principi del *favor testamenti*, tradicionalment respectat al Principat, aquesta manca de capacitat ha de ser greu, sense que es puguin considerar com invalidants trastorns físics o de caràcter, pessimisme fins i tot greu o inclús certes pèrdues cognitives, sempre que aquests no suposin una manca del discerniment necessari per apreciar les conseqüències de la decisió que es prengui en relació al destí *post mortem* dels seus béns.

En el cas present entenem que no consten a les actuacions proves que demostrin que el Sr. J.R.V. no tenia en el moment de redactar el citat document la capacitat necessària per entendre i voler lúcidament les conseqüències de la seva decisió. El fet que el citat senyor patís una malaltia crònica coneguda com Brucel·losis, o més habitualment febres de Malta, que el va obligar a prendre varis cicles d'antibiòtics durant

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

més de trenta anys i a ser tractat durant aproximadament dos mesos amb altres medicaments, que patís cansament, apatia, àlgies generalitzades, que hagués estat sotmès a una operació de cor uns dies abans de la seva mort, prenent també per aquesta causa altres medicaments, expliquen que el citat senyor patís depressió i ansietat i que per ell la vida es fes insuportable, o mancada de sentit, però en cap cas comporten una alteració de les seves facultats mentals cognitives i volitives. La constatació de que aquests patiments físics van portar al citat senyor a un estat ansiós i depressiu, com destaca el Dr. Cabeza al seu informe (foli 245), a un empitjorament del seu temperament i a una deterioració cognitiva de lleu a moderada, que es manifestava en una disminució de l'atenció i de la capacitat de concentració i fins i tot el van conduir al suïcidi, no constitueixen proves que acreditin la manca de discerniment del Sr. J.R.V. a l'hora de decidir el destí dels seus béns. En aquest sentit cal destacar que els estats depressius, si bé suposen trastorns de l'afectivitat i de l'estat d'ànim en els supòsits com el present en que el pacient porta una vida que es pot considerar normal no afecten ni a la intel·ligència, ni a la voluntat, ni es pot pretendre relacionar inexorablement el pessimisme, el patiment físic, la depressió o fins i tot el suïcidi amb la manca d'una voluntat lliure, conscient i objectiva en el moment de disposar el destí dels seus béns.

En el cas present, a més a més, cal a més tenir en compte no sols que la disposició que el Sr. fa dels seus béns per després de la seva mort no és en absolut il·lògica o absurda, ja que nomena hereves a les seves filles i atribueix un llegat sobre els béns d'una tia als seus germans i a les seves filles, sinó també les manifestacions en aquest procediment de les persones més properes a ell. Així, la vídua del Sr. J.R.V., la Sra. R.C., declara davant del Servei de Policia que "el comportament del seu marit el mateix mati dels fets i el dia abans va ésser normal" (foli 267), sense que l'estat d'ànim en el que lògicament es devia trobar la citada senyora resti credibilitat a les seves declaracions i en el mateix sentit els senyors J.P. i J.L. (folis 336 i 337 en relació als 231 i 232) afirmen que tenien una bona amistat amb el Sr. J.R.V. i que durant tot l'any 2002, i fins i tot uns dies abans de la seva mort, havien parlat amb ell sense advertir res d'estrany en el seu

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

comportament. Raons totes elles que ens porten a confirmar en aquest punt la fonamentada i acurada resolució d'instància.

III.- Al·lega subsidiàriament la recurrent que el testament *parentum inter liberos* per tal que pugui considerar-se vàlid ha de ser atorgat en presència de testimonis quan conté disposicions que no són exclusivament destinades a favor dels descendents del testador. En el cas present el document conté una primera part en la què manifesta donar tots els seus béns presents i futurs de Casa P. a les seves filles Celina i Irene amb precisions sobre el mode en el què haurien d'administrar l'herència i una segona en la que ordena que, si guanya el testament de la tia Angeleta, una part del capital es lliuri a la C.R., un altre a la R.R., un altre al B.R. i una darrera sigui repartida entre les seves filles Celina i Irene.

En aquestes circumstàncies cal tenir en compte que el testament hològraf sols es vàlid al Principat si reuneix els requisits del que tradicionalment es coneix com testament *parentum inter liberos*, que ja regulava una llei de Constantí de l'any 321 en la què es disposava que si el pare, sense observar les formalitats testamentàries, manifestava la seva voluntat sobre la institució dels descendents cridats per Llei calia respectar aquesta voluntat, disposició que es va reiterar en la Novel·la 16.5 de Teodosi, i que va ser modificada en part, i en tot cas complementada, per Novel·la 107.1 de Justinià. Aquesta institució, que cal qualificar, segons la doctrina, més que de testament o de codicil, com una especial disposició mortis causa (BIONDO BIONDI), no requereix per la validesa la presència de testimonis si els afavorits pel testador són els seus descendents, mentre que sí és necessària la seva presència si es vol afavorir a estranys. Per tant, en el supòsit que es nomeni hereus a altres persones que no siguin descendents, o es disposi sols de llegats a favor d'estrany, no es podrà considerar que estem davant d'un testament *parentum inter liberos* i per tant el document no serà vàlid com testament si no s'acredita la presència de testimonis en el moment de la seva redacció.

En el cas present la primera part del document que recull les darreres voluntats del senyor J.R.V. compleix

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

perfectament els requisits de la citada disposició *mortis causa*, encara que no fos atorgat davant de testimonis, mentre que la segona part no es podria considerar vàlida com a tal, ja que en ella es disposa un llegat de tres quarts parts d'un determinat patrimoni en favor de persones que no són descendents del testador. Atesa aquesta situació, entenem, en el mateix sentit que l'Hble. Batlle, que no és procedent decantar-se per la nul·litat total del testament, sinó que cal considerar nul el llegat a favor d'estrany, ja que el document no es va redactar en presència de testimonis i mantenir la validesa del nomenament d'hereves a favor de les seves filles, ja que l'exigència de que es declari la voluntat davant de testimonis no és un requisit general de forma de qualsevol disposició testamentària de les denominades *parentum inter liberos*.

Aquesta conclusió comporta entendre que malgrat el citat document contingui un únic testament aquest està afectat per una nul·litat parcial, decisió que es fonamenta per un cantó en el respecte al principi del *favor testamenti*, que s'explica per la prevalença de la successió voluntària sobre la intestada a l'ordenament andorrà, atesa la importància de l'element consuetudinari i el respecte a l'autonomia privada que destaquen ell. D'altra banda, aquest principi tendeix a assegurar el respecte a la voluntat del causant que és l'element essencial de la disposició testamentària i que exigeix que s'interpretin les disposicions de darrera voluntat en el sentit que resulti més adequat per la seva eficàcia. Per un altre cantó, aquesta decisió és procedent degut a la independència que cal predicar de les diferents disposicions contingudes en un testament, ja que el fet que sigui declarada nul·la una d'elles per un motiu que no afecti a les restants no suposa que aquestes darreres s'hagin de declarar igualment nul·les. Aquest criteri s'aplica no sols quan els llegats són nuls i es manté la validesa de la institució d'hereu continguda en el mateix testament, com es va defensar en el dret romà en un primer moment, sinó que ja a partir de Justinià s'admet que fins i tot la nul·litat de la institució d'hereu permeti la validesa dels llegats (BIONDO BIONDI), ja que en cas contrari caldria obrir la successió intestada que comporta una presumpció de quin seria el destí que donaria el causant als seus béns, però no assegura el respecte a la seva veritable i real voluntat d'acord amb

les circumstàncies econòmiques, socials i familiars en les què es va desenvolupat la seva vida.

IV.- Pel que fa a l'argument del recurrent en el sentit que el citat document no respecta el que disposa la Novel·la 107, que exigeix per la validesa del citat testament que es determini per mig de lletres i no per xifres significatives dels números les parts en les quals s'institueix hereus, precisant bé les porcions de manera que no ofereixin cap mena de dubte, en el cas present el Sr. J.R.V. disposa de manera clara que deixa tots els seus béns a les seves dues filles, de tal manera que no es pot entendre que existeix cap mena de dubte sobre les porcions que s'atribueixen a cada una d'elles, dubte que és el que intenta evitar la norma, ja que evidentment es disposa que rebran l'herència per meitat. Acceptar una solució diferent suposa exigir de manera estricta un requisit de forma que sols té com a finalitat impedir dubtes o imprecisions a l'hora d'atribuir l'herència, tenint en compte que la forma té com a finalitat, entre altres, obtenir certesa sobre la voluntat del causant i assegurar que aquesta es respecti i no impedir la seva eficàcia sense una raó justificada. D'altra banda, en determinants casos més que de forma cal parlar de formalitats, que tenen una raó de ser històrica, atès el formalisme imperant en el dret romà, però que en l'actualitat han perdut la seva raó de ser, de tal manera que cal interpretar-les de manera flexible atenent a la seva finalitat, per tal que aquests ritualismes no impedeixin l'eficàcia d'una voluntat que precisament estan destinats a respectar.

V.- La recurrent defensa igualment que el citat testament és nul per absència d'institució d'hereu i un altre vegada cal destacar la manca de rigidesa amb la qual s'ha d'exigir el requisit de forma quan aquesta es deguda més aviat a reminiscències històriques fonamentades en una legislació molt formalista i que avui cal qualificar més aviat com formalitats. En el cas present resulta evident que, malgrat no s'utilitzi la paraula hereves, el Sr. J.R.V. deixa clar que vol que les seves filles adquireixin tots els seus béns presents i futurs i aquesta atribució conjunta s'ha de presumir que concorda amb la seva voluntat de nomenar-les hereves, quan no hi ha dintre de la disposició indicis que mostrin el contrari. Per tant, entenem irrellevant que es parli

de donar tots els seus béns o d'atribuir-los per després de la mort, o s'utilitzi o no la paraula hereu, quan l'atribució és conjunta i la voluntat del testador no ofereix dubtes. D'altra banda, no es pot defensar que aquesta institució no és clara pel fet que s'estableixi que les filles han d'administrar conjuntament els béns de l'herència sense precisar les regles d'aquesta administració, ja que aquesta és en tot cas una càrrega modal que s'imposa als hereus i que s'haurà de regir per les normes corresponents a la comunitat hereditària, ni tampoc perquè sembla que es vulgui instituir un fideïcomís sense designar hereus fideïcomissaris, ja que la interpretació de la càrrega que s'imposa als hereus no determina que aquests no puguin ser considerats com a tals i en tot cas és clar que el Sr. J.R.V. no va ordenar un fideïcomís.

VI.- Per últim al·lega la recurrent manca de congruència de la sentència recorreguda amb les peticions contingudes en els escrits de contesta i dúplica de l'adversa, ja que entén que, en tot cas, aquesta hauria d'haver plantejat reconvenció. No obstant, els demandats no fan més que sol·licitar que es desestimïn les peticions de les demandants, encara que especifiquin quina seria la decisió que s'hauria de prendre segons el seu parer, sense que es pugui advertir en la sol·licitud de la contesta a la demanda cap petició que no es derivi de la desestimació de la demanda i el mateix es pot dir de l'escrit de dúplica.

VII.- En desestimar-se el recurs procedeix imposar les costes del mateix a la part recurrent en virtut del que disposa el Codi 7,51,5.

VIII.- Contra la mateixa Sentència formula igualment recurs la representació processal del Sr. B.R.V. i R.R.R. assenyalant com a únic punt de discrepància la desestimació, que ells entenen errònia, de l'existència d'una càrrega modal que obliga a les hereves del Sr. J.R.V. a administrar tots els béns i tot el patrimoni conjuntament durant una generació amb les millors condicions possibles i sense que hi hagués problemes entre elles.

Pel que fa a la necessitat de que l'administració del patrimoni hereditari es faci en les millors

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

condicions possibles i el desig de que no hi hagi problemes entre les filles, cal entendre, en el mateix sentit que l'Hble. Batlle, que es tracta d'una mera recomanació, ja que els problemes no es poden evitar i si l'administració no és correcte les primeres i úniques perjudicades seran les hereves. D'altra banda, és cert igualment que no és possible entendre que al recomanar l'administració conjunta durant una generació s'està prohibint implícitament que es disposi del patrimoni hereditari durant aquest temps, ja que una prohibició de disposar s'ha d'establir de forma clara i inequívoca, en quan suposa una limitació molt greu de les facultats del propietari. No obstant, també sembla clar que en el citat document s'estableix una prohibició temporal de dividir la finca, ja que es manifesta clarament que els hereus l'han d'administrar conjuntament i que això s'ha de fer durant una generació, raó per la qual no es possible entendre que es tracta d'una mera recomanació.

Per aquests motius, entenem que les hereves del Sr. J.R.V. estan gravades per una càrrega modal, perfectament lícita, en quan està limitada en el temps i que, d'altra banda, respon també a una finalitat lícita, com és la de preservar indivís el patrimoni familiar administrant-lo conjuntament les hereves durant una generació, finalitat que s'ha de considerar comú i arrelada dins la societat tradicional andorrana.

IX.- En estimar-se el recurs no procedeix fer especial pronunciament respecte de les costes judicials en virtut del que disposa el Codi 7,51,5..

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal de la Sra. R.C.E. i de les seves filles menors C.R.C. i I.R.C. contra la Sentència dictada en data 30 de juny del 2006 per l'Hble. Tribunal de

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

Batlles, imposant les costes del mateix a la part recurrent.

ESTIMAR el recurs d'apel·lació interposat contra la mateixa Sentència per la representació processal dels Srs. B.R.V. i R.R.R., declarant que les hereves del Sr. J.R.V., les menors C.R.C. i I.R.C., estan gravades per la càrrega modal d'administrar el patrimoni hereditari de forma conjunta durant una generació, sense fer especial pronunciament respecte de les costes d'aquest recurs.

CONFIRMAR en tots els demés punts la Sentència recorreguda.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-